

PASTORAAL OP SCHOOL

Urenlang kan ik het uithouden om **brandramen** te bewonderen. Vooral als het 'licht' wat meezit. Dan zie je een spel van **kleuren**, van **figuren** en van **vormen**. **Inhoud** en **betekenis** worden duidelijk in het **contrast** van duister en licht.

Ik maak graag de vergelijking tussen **brandramen** en **christen mensen**. Hen die in Jezus' spoor **kleur** willen geven aan het leven en **transparante** mensen zijn. Zij geven het **licht** door aan anderen; zij verspreiden **kleurrijke taferele**n om zich heen. Door hun daden en woorden heen, zie en hoor je Jezus zélf aan het woord. Op vandaag hebben wij zo'n mensen hard nodig! Meisjes en jongens die het **licht** van Jezus in zich **opnemen**, maar het ook laten **doorschijnen**, zodat mensen ervan kunnen **genieten**, anderen er beter van worden.

Een **kerkgebouw** met maar één enkel **brandraam** is arm. In grote kerken, in kathedralen, zien we er **veel**. Zij **vullen elkaar aan**, ze verbeelden verschillende **taferelen**, hun **kleurenpalet** is verscheiden. Zo ook **bij ons**! Iedereen heeft zijn eigen **mogelijkheden** en allen hebben we **talenten** waarmee we elkaar **aanvullen**. Als we '**doorschijnende**' meisjes en jongens willen zijn, dan leven we niet naast elkaar, maar **mét** en voor elkaar! Dan trekken we aan dezelfde kar, delen we dezelfde vreugden, dragen we samen verdriet. Ons leven mag vele **brandramen** bezitten, **taferelen**, **kleuren** en **vormen** die elkaar **aanvullen** ... We doen het dus **niet alleen**! We hebben **elkaar nodig**! Ook op een school, ook thuis en in familiekring, ook bij vrienden en in jeugdbewegingen, ook tegenover God. Elk heeft zijn **eigen inbreng**, zijn **eigen taak**. **Ieder moet proberen te doen wat in zijn mogelijkheden ligt!**

Een koning plaatste eens een enorm rotsblok dwars over de weg. Daarna verborg hij zich om te zien of er iemand het rotsblok zou wegnemen. Velen kwamen op de weg. Ze liepen rond het grote rotsblok heen. De meesten hadden commentaar en zeiden: 'Wie regeert hier in dit land?

Een koning die zijn wegen niet kan vrij houden?!?' Maar niemand dacht eraan om het rotsblok zelf uit de weg te ruimen. Toen kwam er een boer met manden vol groenten. Hij zette zijn manden neer en probeerde de rots te verschuiven. Na veel duwen en trekken slaagde hij daarin. Toen hij zijn mand terug oppakte, zag hij een beurs liggen op de plaats waar het rotsblok had gelegen. Er zaten goudstukken in en een briefje van de koning waarop stond: 'Het goud is voor diegene die het rotsblok van de weg afduwt'.

Dit is een verhaal over moeilijkheden en hindernissen die iedereen **ziet**, maar die door iedereen **gemeden** worden. **Tot iemand zijn handen uit de mouwen steekt**. De boer neemt zijn verantwoordelijkheid en doet **wat in zijn mogelijkheden ligt**. Ook wij hebben een eigen taak, eigen talenten, een eigen inbreng. Niemand mag ontbreken, **iedereen** moet **meewerken** aan het welzijn van allen, aan de opbouw van Gods droom!

Eenheid in een groep is mooi. We denken vaak dat we – om echt te kunnen samen horen – allemaal **hetzelfde** moeten worden of zijn. Zoals we tien soorten **fruit** in een grote **mengkom** gooien en ze met een stevige mixer **pureren**: stukjes appel en peer, druiven, pruimen, bananen, aardbeien, kersen, sinaasappels, een stukje citroen en een ananas. Het resultaat zal een **vreemdkeurige brij** zijn. Echt smakelijk ziet het er niet uit. We kunnen ook niet meer zien of

proeven welke fruitsoorten er zoal inzitten. Veel smakelijker is een **vruchtensalade**. Elke vrucht blijft **zichzelf**: peer, appel, druif, banaan, enzovoort. Elke vrucht behoudt zijn **eigen smaak** en heeft zijn **eigen inbreng** in de salade. Elk stukje fruit geniet van de **contrasterende smaak** van de andere soorten. En elke mooie, grote vrucht moet aanvaarden om voor de goede zaak in enkele stukken gesneden te worden. Alleen de eenvoudigsten mogen heel blijven: een kers, een druif, een rode bes. In zo'n groep blijft iedereen **herkenbaar**. Iedereen mag **zijn eigen rol** spelen, in samenspel met de anderen. Zo'n groep gaat veel minder snel vervelen. En ze is erg aantrekkelijk!

Is deze vakantietijd niet het goede moment om ook God te betrekken in onze veelkleurige vriendengroep?! Vrienden zijn immers als sterren: je kan ze niet altijd zien, maar ze zijn er! De weg om God te bereiken en aan te spreken, is de weg van de stilte en van gebed, van bezinning en inkeer, van verwondering en rust. Misschien kunnen we Hem ontdekken bij een **uitstap** of op **reis**, tijdens een **wandeling** of bij een **fietstocht**, in de schoonheid van de **natuur** of wanneer we een **brandraam** bewonderen in een kerkje, ... Tijdens deze **vakantietijd** is de **verbondenheid met God** immers altijd een **avontuur**! Hij heeft een eigen **inbreng** in het **brandraam** van onze vriendschap, Hij geeft – zoals bij een **vruchtensalade** – een **specifieke smaak** aan ons leven!

*Daarom trek ik mijn **schoenen uit** – mijn ambities
doe mijn **horloge af** – mijn planning
zet mijn **bril af** – mijn visies
leg mijn **pen weg** – mijn werk
leg mijn **sleutels neer** – mijn zekerheid
om even **alleen** te zijn ... **met God!***

*Daarna trek ik mijn **schoenen terug aan** – om te gaan in Zijn spoor
doe ik mijn **horloge om**, om te leven in Zijn tijd
zet ik mijn **bril op**, om te kijken naar Zijn wereld
steek ik mijn **pen bij me**, om Zijn gedachten neer te schrijven
pak ik mijn **sleutels op**, om Zijn deuren te openen ... **naar anderen toe!***

Veel vriendschap en een kleurrijke vakantietijd voor jullie allen !!!

Diaken Danny Vandenbroucke.